

REVISTA DE PREMSA

Alsina no anava equivocad

“Sóc socialista, agnòstica, separada i dona..., però treballarem plegats”. Amb aquestes paraules tan senzilles, la nova presidenta de Xile, Michele Bachelet, va saludar els caps militars d'aquell país que molts capellans gironins duem al cor. Perquè allí, el nostre company Joan Alsina, nascut a Castelló d'Empúries, hi va trobar la mort a mans dels sicaris de Pinochet.

Els mateixos que van torturar el pare de l'actual presidenta, el general Bachelet, que mai no es va refer

meravellós que els ideals de justícia i solidaritat hagin tornat al Palau de la Moneda. Molta gent va morir perquè creia en aquests ideals: l'única moneda que retorna al pobre la dignitat robada. Alsina no anava equivocad.

Quan es va saber la seva mort, alguns capellans van dubtar del seu treball pastoral. “És un error -deien en veu baixa- barrejar l'apostolat amb la política”. Com si el nacional-catolicisme que aquí es practicava no tingués res a veure amb

d'aquelles tortures. Va morir sis mesos més tard. La mateixa Michele va ser empresonada juntament amb la seva mare. De la presó al Palau de la Moneda.

Sembla un conte de fades, però no ho és. La història és de vegades més meravellosa que qualsevol conte. És meravellós que el país sencer hagi confiat en aquesta dona -doctorada en pediatria- per millorar el futur de la societat xilena. I és

aquesta barreja. Franco afavoria l'Església i l'Església afavoria el règim franquista. Però això no era afavorir la religió. Van afavorir-la tant, que ja no semblava la religió cristiana. I és que la fe cristiana no necessita favors ni maquillatge. Com més nua es presenta, més atractiva (i seductora) resulta.

Jaume Reixach

Avui

29 de gener de 2006